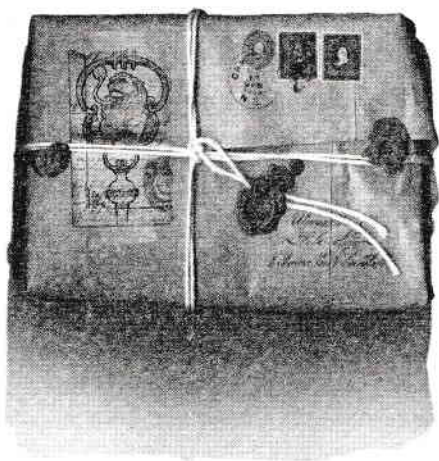

LBRIS

Ulysses Moore

Insula Măștilor

1. Cavalerii din mansardă	9
2. Conte Cenușă	13
3. Sună clopoțelul	19
4. Uși închise și uși deschise	25
5. Încăperea secretă	37
6. Bufnița Bătrână	47
7. Semne ale trecerii	55
8. Cântecul mării	63
9. Curtea călătorilor	73
10. Despărțiri	83
11. Intrușii	91
12. Casa veche	101
13. Slabe speranțe	115
14. Camera fetei	119
15. La far	131
16. În spatele ramei	143
17. Parcul Broaștelor Țestoase	157
18. Puțul și porumbeii	169
19. Cartea interzisă	183
20. Maestrul ceasornicar	199
21. Căpitanul	207
22. Gondolierul Negru	217
23. Insula Măștilor	227
24. Întâlnirea	235
25. Foc și flăcări	251
26. Întoarcerea acasă	265
27. Insomniacii	277

Elimină

Răspunde

Răspunde tuturor

Trimite

Tipărește

De la: Pierdomenico Baccalario

Subiect: Kilmore Cove există!!

Data: 3 februarie 2006 16:24:01

Către: Redacția Vaporului cu Aburi

▶ 1 atașament, 327kb

[Descarcă tot...](#)

Dragii mei,

Sunt cu adevărat îngrijorat. Am încercat în toate felurile să vă trimit un e-mail cu traducerea celui de-al patrulea manuscris, dar mi se întoarce mereu înapoi. Dacă îl primiți de data aceasta, vă rog să-mi răspundeți imediat.

Caietul a fost plin de surprize care o să vă lase cu gura căscată... dar, deocamdată, nu am timp să vă povestesc mai multe.

Ceea ce mă interesează acum este să găsesc Kilmore Cove, satul-fantomă.

Alaltăieri am plecat, în doi, să-l căutăm: subsemnatul și proprietarul pensiunii Zennor, care a devenit atât de curios de toată chestiunea asta, încât insistă să mă însoțească.

Singurul nostru indiciu a fost ghidul turistic al Kilmore Cove, pe care un bărbat misterios (Ulysses Moore?) mi l-a lăsat pe măsuța unui bar. Am verificat: editura care îl publică s-a închis acum cincisprezece ani și nu pare că ar mai exista în comerț și alte exemplare, nici măcar în cele mai bine aprovizionate anticariate din Notting Hill. Dar nu contează, de-acum suntem pe-aproape... cred că am găsit satul-fantomă care-mi băntuie gândurile de atâtea luni de zile!

Am mers cu mașina până în locurile prezentate în ghid drept „împrejurimile satului Kilmore Cove” și am urmat drumul de pe coastă până la o răscruce.

Drumul fusese blocat cu panouri pe care scria că accesul este interzis, și asta mi s-a părut ciudat: poate că cineva încerca să ne împiedice să ajungem la Kilmore Cove! Așa că, atunci când am coborât din mașină, am dat panourile la o parte și mi-am continuat drumul pe lângă mare.

Îmi doresc să nu o fi făcut niciodată! La prima curbă, asfaltul se transformă în șvaițer: erau gropi uriașe peste tot. Proprietarul pensiunii începu să devină agitat și-mi atrase atenția că era un ditamai excavatorul așezat de-a curmezișul pe drum...

Un domn distins ne făcu semn să oprim și ne întrebă dacă nu văzuserăm panourile pe care scrie „Acces interzis”. Purta o salopetă de lucru perfect călcată și parfumată cu colonie de lavandă. Am încercat să înțeleg dacă era aceeași persoană de la bar... dar avea chipul ascuns în spatele unei căști galbene.

Apoi am văzut că îi face semn unui alt bărbat aflat la maneta excavatorului și am înțeles că era cazul să facem cale întoarsă.

După ce am revenit la pensiune, am încercat să vă trimit textul celui de-al patrulea caiet, înainte de a porni, din nou, pe acel drum blocat.

Încă ceva: proprietarul pensiunii mi-a spus că își amintește că bărbatul care conducea excavatorul avea o bandă neagră pe ochi. Vă spune ceva asta?

Pe curând, cel puțin așa sper...

Pierdomenico

- ULYSSES MOORE -
INSULA MĂȘTILOR
Caietul al patrulea

W know
books
Capitolul 1
- CAVALERII
DIN MANSARDĂ -

Mapa orașului
VENETIA

1000 2000
of 2000 Feet.

urmă, acel ochi cercetător îi ținuse de urât în timpul furtunii, când Manfred încercase să pună la pământ ușile de la Vila Argo.

Jason se așează din nou în genunchi lângă cufăr. O ajută pe sora lui să deschidă și ultimul lacăt și atinse capacul. Pe o etichetă ruptă se puteau distinge câteva litere: „VENETIA, amintiri“, trasate cu scrisul ascuțit al lui Ulysses Moore, fostul proprietar al casei.

– Asta e, spuse băiatul vădit agitat. Ridică capacul cufărului, împrăștiind un nor de praf.

Lumina farului dansa prin pod.

– Magnific..., zise Julia, mângâind o stofă roșie peste care, pentru a o apăra de molii și de rozătoare, fuseseră aruncate câteva mănunchiuri de levănțică uscată.

– Pare a fi o pelerină, își dădu cu părerea Jason. Ridică cu delicatețe bucata de stofă a cărei broderie cu motive florale roșii pe un fond de aceeași culoare arunca reflexe ciudate, de parcă țesătura ar fi avut în interior fire de argint. Era foarte deteriorată și avea poalele ferfenițite.

Cufărul avea trei compartimente, fiecare dintre acestea însemnat cu un vechi medalion și câteva măști din papier-mâché alb.

– Măști venețiene! exclamă Julia, luând una cu mare delicatețe. Își trecu degetele peste ea: era o față cu ochi goi și nas ascuțit, cu două lacrimi din aur și cu o pălărie neagră lipită de frunte. Erau trei în total, așezate pe tot atâtea țesături negre ca noaptea: mantiile se închideau la baza gâtului cu două broșe strălucitoare.

Copiii aliniară măștile și mantiile pe podeaua mansardei, în liniște, sub privirile curioase ale lui Nestor.

În cele trei compartimente găsiră niște batiste cu inițialele U.M. și P.M., niște mănuși din dantelă, un șal foarte lung, din lână, o broșă în formă de ogar, un monoclu pentru teatru, un baston cu mânerul din alamă și o hartă a Venetiei din secolul al XVIII-lea, cu scrisul și culorile decolorate. Harta era atât de fragilă că, încercând să o despăturească, Jason aproape că o rupse. Mai găsiră libretul unei comedii și câteva invitații cu plicurile îngălbenite, pe care se vedea scris „Teatro Sant'Angelo“.

Copiii studiară obiectele unul câte unul, încercând să-și imagineze la ce folosiseră. Nestor le povesti puținele lucruri despre petreceri și despre viața din vechea Venetie pe care le aflase din povestirile fostului proprietar sau ale soției acestuia. Astfel, vreme de aproape o oră, Jason și Julia își imagină că se află nu într-o mansardă plină de praf, înțesată de mobilă acoperită cu cearșafuri, ci printre secretele magice ale „orașului canalelor“, în ameteitoarele saloane de bal, printre măști, muzică și râsete.

Apoi somnul începu să destrame visul și, după încă un căscat, Nestor încheie cu un scurt acces de tuse:

– Cred că a venit momentul să vă duceți la culcare, copii. Mâine mergeți la școală.

Jason luă una dintre măști și și-o așează pe față, apoi se întoarse brusc spre sora lui, scoțând un sunet amenințător.

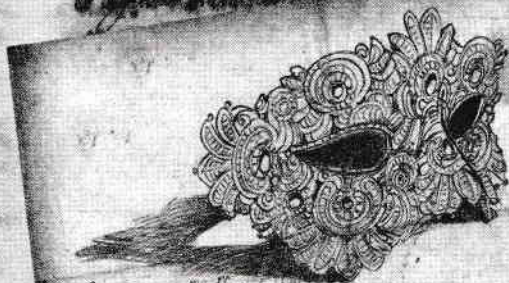
– Aaaah! țipă Julia. Încetează! Nu ești deloc amuzant!

LIBRIS

We know
books

Capitolul 2

- CONTELE CENUȘĂ -

[Faint handwritten text, possibly a date or reference]

3

[A large block of dense, handwritten text in a cursive script, likely a historical document or legal record. The text is partially obscured by the crown illustration and the page fold.]

[Vertical handwritten text on the right edge of the manuscript page.]

Aburi amenințatori se ridicau din canalele orașului și dansau printre clădiri, făcându-le să apară și să dispară după bunul plac. Gondolierii se odihneau în găoacele negre ale bărcilor lor, înveliți până sub nas cu pături din lână. Experiența îi învățase să nu se lase deranjați de niciun zgomot. Noaptea, prin Veneția nu umblau decât măștile.

Una dintre acestea, vineție, slabă și spectrală, înainta prudent de-a lungul canalelor din vechiul cartier evreiesc. Purta pantofi cu toc foarte înalt, ceea ce o făcea să pășească într-un fel caraghios, aproape ca un cormoran. Plăcuțele cu numele străzilor, acoperite de mucegai, deveneau tot mai rare, dar ea nu încetinea pasul. Avea o întâlnire de la care nu putea să lipsească.

Încercă să se orienteze printre numele acelea ciudate: „calle“ însemna stradă, la fel ca și „ruga“, „vicolo“, „fondamenta“ sau „palizzata“. Piețele se numeau „campo“, iar podurile aveau nume ciudate, diferite de cele reale. Orașul era plin de pietre speciale: unele găurite, cu o întrebuințare misterioasă, trotuare pe care nu trebuia să calci pentru că aduc ghinion, pinteni pe care trebuia să-i atingi pentru că fac minuni. La colțurile străzilor erau niște pietre, numite „Cocoașa banditului“, care aveau ca scop să îi împiedice pe răufăcători să se ascundă în colțurile mai întunecate.

Dar acea mască nu părea să se teamă de cele mai întunecoase unghere: lăsa impresia, în schimb, că se află în mijlocul unei curse îndrăcite.

După ce traversă, în liniște, încă un pod, și după ce coti la dreapta, în sfârșit, se opri. Ajunse în dreptul unui vechi gang deschis între două palate dărăpănate, pline de umezeală și în stare proastă, cu jgheaburi din piatră care se căseau chiar deasupra capului ei. În nicio sobă nu ardea focul. Ferestrele erau cufundate în întuneric.

Ajunsesse pe Strada Morților.

– Ați întârziat, șuieră o voce venind din întuneric.

Era vocea unui bărbat ascuns în spatele unei măști cenușii, cu un cioc lung de corb și o mantie fumurie, care îi dădea aerul unei păsări jumulite.

– Am făcut tot posibiul, dar... încălțată cu pantofii ăștia! gemu masca vineție.

Se târî cu greu până la treptele care urcau spre o mică ușă și se așeză, încercând să-și scoată încălțările. Apoi își întinse picioarele foarte slabe acoperite de o tunică de aceeași culoare vineție ca a pantofilor și își lăsă capul pe spate, dezvelind un gât subțire de femeie.

– Nu am aer...

– Opriți-vă! o somă bărbatul cu cioc de pasăre, intuind că femeia era pe cale să-și scoată masca. Eu nu trebuie să vă cunosc identitatea. Nici dumneavoastră pe a mea! Vă simțiți bine?

– Sunt terminată.

– Sunteți foarte slabă. Sunteți bolnavă?

Masca veneție își recăpătă, ușor, ușor, suflul, înainte de a răspunde:

– Nu sunteți primul care mă întreabă... Nu, nu sunt bolnavă. Doar obosită.

– Așa o fi... Însă eu v-aș sfătui să mergeți la medic. Sunteți personificarea morții.

– Sunteți foarte galant, vorbi masca veneție în timp ce se ridică din nou în picioare. În orice caz... dacă-mi permiteți, vedeți-vă de treaba dumneavoastră. Iar eu îmi voi vedea de a mea. Dacă nu mă înșel, suntem aici în interes de afaceri.

– Da, așa este, sunteți în căutarea cuiva care să aibă acces la informațiile Sfatului celor Zece. Iată-mă: ce anume vreți să găsiți?

– Nu ce, ci *pe cine*. Caut un bărbat bănuit de vrăjitorie.

Masca cu ciocul de pasăre se apropie de trepte, târâindu-și picioarele pe dalele ude. Nori de aburi se ridicau din canalul cel mai apropiat, jucându-se cu lumina lunii.

– Îmi imaginez că știți bine care sunt directivele Sfatului celor Zece în privința vrăjitoriei. Aceste practici sunt interzise la Veneția, așa cum sunt interzise și unele cărți, jocurile de noroc și toți iluzioniștii, escrocii, șarlatanii și vânzătorii de obiecte vrăjite.

– De aceea am apelat la dumneavoastră.

– Vreți să mă uit prin arhivele Sfatului?

– Știu că Sfatul celor Zece are în grijă rapoartele întocmite de membrii celui mai numeros grup de gardieni secreți ai orașului.

– Sunteți bine informată, doamnă. Iar eu am onoarea de a face parte din acest grup. Dar nu cunosc identitatea celorlalți membri. Chiar și atunci când ne întâlnim, purtăm mereu masca pe care o vedeți pe chipul meu acum. Așadar, spuneți-mi, pe cine căutați?

– Numele lui este Peter Dedalus, șuieră masca vineție.

Garda secretă rămase o vreme pe gânduri, înainte de a răspunde:

– Mă tem că este un nume nou pentru noi. Cu ce se ocupă?

– Construiește mașinării, drăcovenii mecanice și ceasuri.

– Ceasuri, spuneți?

– Ceasuri, da, mari și mici, de toate formele și de toate dimensiunile.

– Și ce anume din comportamentul acestui om este vrăjitoresc sau periculos?

Masca vineție scoase de sub mantie o pungă cu monede:

– Faptul că acela care va reuși să-l găsească va deveni într-o clipă bogat. Foarte bogat. Mai bogat decât va putea fi vreodată din obișnuita simbrie primită ca gardian.

